AKBABA

Yeni Japon Başvekili — Bol bol barış rü
görsün diye beni başa getirdiler galiba!..

HAFTANIN ŞAKALARI:

GÜLMEK

Şekip Tunç üstadımız gerçi bunun kitabını yazdı. Üç dört haftadır da Cumhuriyet gazetesinde aynı konuyu tekrar inceliyerek okurların yüzünü güldürüyor. Ama biz böyle ilim gözü ve bilim sözüyle değil, olaylardan alaylar çıkararak biraz «gülmek» daha doğrusu «gülümsemek» istiyeceğiz!

Acaba fıkrayı bilir misiniz?

Zamanın hükümdarına, Ağası, esir pazarından sırma saçlı, zümrüt gözlü, yakut dudaklı, fidan boylu, ipek tenli, henüz on yedi, on sekiz yaşlarında bir cariye satın alıp getirmiş.

Kaşları, uykusunda bile çatık duran Padişah, kızı, at pazarında kısrak alır gibi muayene ettikten sonra, katı bir sesle:

— Güzel, demiş.. Güzel ama, biraz dişleri bozuk, güldüğü zaman çirkin görünecek...

Ağa, ellerini uğuşturarak cevap vermiş:

— Merak buyurmayınız Padişahım, sayei şahanenizde kendisine gülmek nasib olmıyacaktır ki dişleri görünsün!..

Kıssadan hisse çıkaralım:

Şöyle, gönül doyuran eski bol, tatlı, ucuz kahkahalarla artık gülemiyoruz.. Nasıl gülelim?.. Zeytin yağı krallarının, pirinç imparatorlarının, kumaş sultanlarının, deri hünkârlarının, ilâç padişahlarının sayei şahanelerinde gülmek, kimin haddi ki gülelim!

Şair:

Güleriz ağlanacak halimize!

Demiş... Biz mizah gazeteleri de, altı yıldır, göz yaşından tebessüm, hıçkırıktan kahkaha çıkarmıya çalışıyoruz. Yoksa işin gülünecek tarafı kalmadı!

Zeytin yağı ve nükte!..

Dikkat ediniz, piyasada zeytin yağının kendisinden çok nüktesi var!

Fakat bir yıldır iş o hale geldi ki, ben kendi hesabıma, bin tane zeytin yağı nüktesine bir tane zeytin yağlı dolmayı tercih ederim!

Elektriğin camilerden içeri girmediği günlerde, top top zeytin yağı kandilleri yanar, minarelerde boydan boya mahyalar kurulurdu. Eski pehlivanlarımızın kisvetlerinden yağ damlıyarak güreş tuttuklarını ise henüz unutmadık...

O bolluk günlerinin son ihtiyarları, şimdi halimize bakarak, bize bıyık altından acı acı gülümsüyorlar.

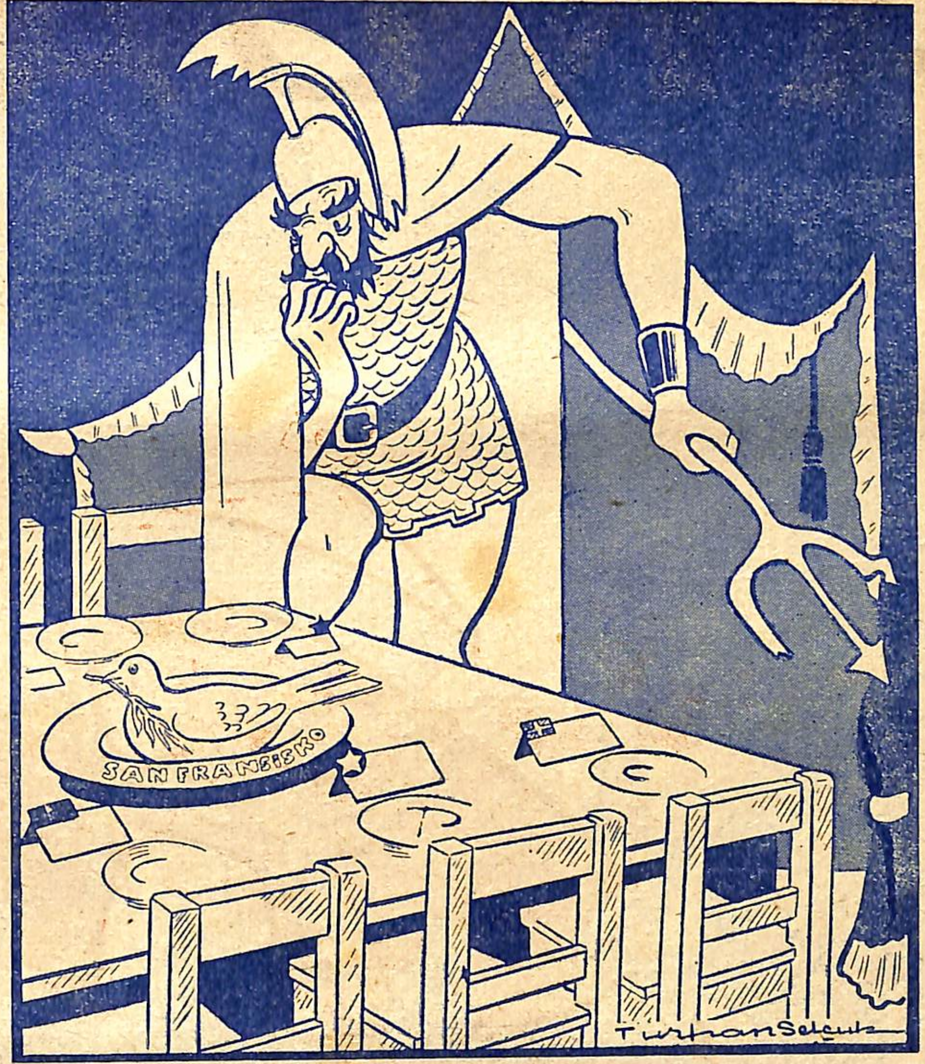
Ben, bu gizli gülüşten de mahrumum: Galiba, tebessümümü altında saklıyacak bıyığım da olmadığı için!

Abdülhak Hâmid:

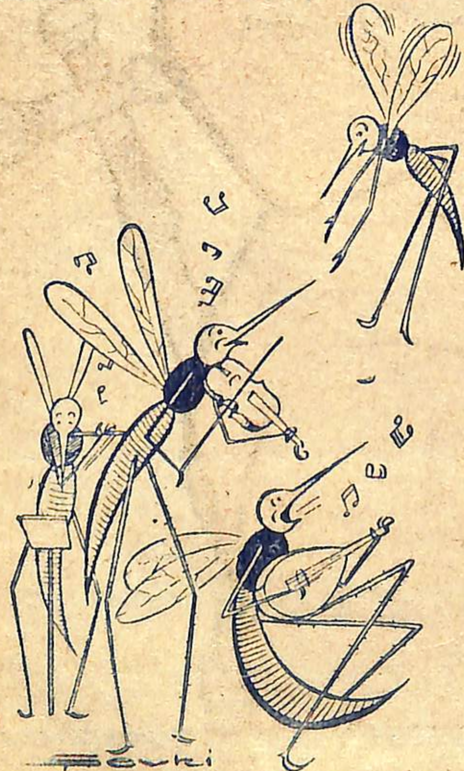
Güldüm, bu gülüş benden eziyyet gibi geçti!

Der. Acaba niçin söylemişti bu mısraı dersiniz?..

Çimdik

Harb — Bakalım bunu nasıl paylaşacaklar?..

Anne sivrisinek — Zavallı çocuklar.. Sağlık Bakanının değiştiğini hâlâ duymamışlar galiba!..

AKBABA

Yıl : 23 Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü : Yusuf Ziya Ortaç Sayı : 56

EKONOMİ BAKANIMIZA

AÇIK MEKTUP

Size bu mektubu, sayın Ekonomi Bakanımız, Muhterem selefiniz İktisat Vekilinden şikâyet için yazıyorum.

Sakın beni de Vedat Nedim Tör gibi mektepli, yahut Ahmet Hamdi Başar gibi alaylı bir iktisat âlimi sanmayınız. Ne kafam bir imkân bulup da bu ilimle, ne kesem bir fırsat yakalayıp da bu bilimle alâkalanabildi. Onun için şikâyetim olağan üstü şeylerden değil, olağan şeylerdendir: Pazenden, pamukludan!

Bilmem, gazetelerdeki müjdeyi okudunuz mu? Mayıs - haziran ekmek karnelerindeki kuponlardan biriyle halka pazen, pamuklu dağıtılacakmış...

Eh, zannederim, bundan bahsetmek için artık iktisat doktoru, hattâ iktisat baytarı olmıya bile hacet yok.

Acaba bu pazenler, bu pamuklular, hattâ Yerli mallar pazarlarının camekânlarında şimdi kollarını açmış müşteri bekliyen o renk renk, o boy boy pijamalar, birkaç ay evvel satışa çıkarılamaz, birkaç ay evvel dağıtılamaz ve birkaç ay evvel kış rüzgârı buuuvv dedikçe çoluk çocuğumuz soğuk odalarda titremeden verilemez miydi ?..

Elde mevcut malın hesabı, riyaziyenin büyük meçhullerinden biri olmasa gerek. Bunu ölçmek, biçmek için, kâğıt kalem değil, insanın iki elindeki on parmak bile yeter!

Bana öyle geliyor ki Sayın Bakanımız, Yerli Mallar Pazarının vazifesi, milyonluk binalara kurularak miras yedi rolü oynamak değil, piyasada nâzım rolü oynamaktır.

Sayın Fuat Sirmen, mektubuma en iyi dileklerle son verirken, size Abdurrahman Sami Paşanın :

Ben de Fuâd-i asr-ıdim

diye başlıyan meşhur şiirini hatırlatmama müsaade buyurunuz. Ve yine müsaade buyurunuz da, bu şiirin son mısraını da tekrar edeyim :

Gösterdi çarh rûy-i abes!

Dünyanın çarkı sulha doğru dönerken, dilerim ki millî ekonomimize «rû-yi abes» göstermesin!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Bir varmış, bir yokmuş!

— Size İngiliz kumaşları gelmiş.. Görebilir miyim ?
— Çok geç kaldınız bayan.. Geleli beş dakika, biteli üç dakika oluyor!

İstanbulda, halka zeytinyağı dağıtılıyor!

ALAYLAR

Yıldızlar Arasında

Hollywood 10 nisan (Hususî muhabirimiz bildiriyor) — Yazımın başlığına bakıp göklerde veya tarihine bakıp 1 yerine yanlışlıkla 10 nisan yazılmış ta şaka yapıyorum sanmayınız! Şu anda Bay Hüseyin Cahit Yalçın'ın sarışın ve dilber sekreteriyle birlikte sinema şehrinde bulunuyorum.

Buraya, yirminci asırda âdet olduğu veçhile, havalardan geldim. Hava meydanından yürüye yürüye şehre vardık. Zira buralarda taksi yalnız filimlere mahsusmuş. Herkesin (figüranından elektrikçisine kadar) bir husûsî arabası varmış. Seyyahlar da daha evvel otomobillerini gönderirlermiş.

Bir asfalt yoldan geçerken bizim Şişlili Bayan Ayten'e tesadüf etmiyelim mi? Son zamanlarda beraber yaşadığı bir zenginle Amerikaya kaçacağını bütün Şişli biliyordu. Hemen yetiştim. İki adımda, kolundan yakaladım:

— Vay, Ayten Hanım; dedim, buralarda ne arıyorsunuz?

Fakat kadın birdenbire kolunu çekti. Sert bir İngilizceyle:

— I am not a bad woman you know!

Dedi. Fena halde bozuldum. Bereket bizim sekreter imdada yetişti. Çatır patır İngilizce konuştular. Biraz evvelki sert kadın büyük bir nezaketle konuşuyordu. Meğer Marlene Dietrich imiş.

— Bilmezsiniz! Şarlo gibi benim de dünyanın dört yanında öyle çok taklitçilerim var ki Hollywood'a gelen yabancılar mutlaka beni hemşerilerinden birine benzetirler!

İki kişiyken üç kişi olduk. Vakit öğleye yaklaşıyordu. Marlene bizi bir yemek kulübesinin önünde durdurdu. Soğuk et, sandviç ve sıcak kokteyl ikram etti.

— Siz de yesenize!

Dedik. Meğer kontratının 195 inci maddesi gereğince yalnız akşamdan akşama bir bardak portakal suyu içermiş.

Derken birdenbire etrafımız sarıldı. Alkışlar, kıyamet kopmıya başladı. Neye uğradığımızı şaşırdık. Bir canavar düdüğü uzun uzun ötmeye başladı. kule gibi bir adam yanımıza geldi. Ellerimizi sıktı:

— Teşekkür ederiz! dedi, çevirdiğimiz filmin bu sahnesinde caddeden geçen üç figüran bu kulübede yemek yiyecekti. Herifler hastalanmış olacaklar ki gelmediler. Tam zamanında imdadımıza yetiştiniz!

Benim sekreter bir çığlık kopardı:

— Ay, biz de filime çekildik mi?

— Tabii...

Marlene bir baygınlık geçirdi. Fakat uzun boylu adam onu teskin etti:

— Korkmayın Marlene, patronunuz sizi makyajsız ve bu kılıkla perdede görünce imkânı yok tanımaz! Figüranlardan farksızsınız!

Sonra bize kendini tanıttı:

— Walter Pidgeon!

Bu sefer bizim sekreter baygınlık geçirdi. Çünkü gelirken, tayyarede bilhassa bu artisti çok sevdiğini söylemişti. Halbuki o güzelim Walter bir otomobil tamircisi kılığındaydı ve leş gibi kokuyordu.

Bizim Türk gazetecileri olduğumuzu öğrenince âdeta heyecanlandılar. Hele içlerinde cascavlak kafalı, beş numara gözlük camları balyoza mukavemet edecek gibi görünen, koltuğu kitaplarla dolu biri mahmur mahmur yüzümüze bakarak kalın bir sesle sormağa başlayınca epey tereddüt ettim. Ben bu sesi duymuştum ama.. adamı bir türlü tanıyamadım:

— Yoksa siz de yıldız mısınız?

Diye sordum:

— Yes, dedi, my name is Charles Boyer!

Ağzım bir karış açık:

— Size ne oldu böyle! demişim... Perdede o kadar genç, dinç...

Tercüme edilirken sözümü kesti:

— Dostum, onların hepsi perdede öyledir.. hayâl perdesinde!..

Ve öksüre tıksıra yürüdü gitti.

Muazzam bir kafile halinde en yakın stüdyoyu gezmeğe başladık. Bir duvarın bir tarafı Çin mahallesiydi. Orada Peter Lorre (Mister Moto) on dokuz kişiyi birer birer tepeliyordu. Öbür tarafı Şikagoda bir otel holünü gösteriyordu. Burada da Hedy Lamarr'a elini öptürmesini talim ediyorlardı. Balmumu bir heykele dönmüş olan o harikulâde güzel artist bir türlü elini bir prenses gibi uzatamadıkça rejisör kızıyor, bağırıp çağırıyor, Hedy de bana söylendiğine göre bizim sur harici yosmalarına taş çıkaracak kelimelerle mukabele ediyordu. İstanbuldayken bir filimde gazeteci olarak gördüğüm Clark Gable stüdyonun bir köşesinde duvarcılıkla meşguldü. Önümüze çıkan bir kapıdan girince Pitigrilli'yi bile utandıracak bir sahneyle karşılaştım. Lana Turner mükellef bir yatakta (sansür) le meşguldü. Sevimli sekreterim çığlık çığlığa boynuma sarıldı. Konuk sever arkadaşlarımızsa halimize katıla katıla gülüyorlardı.

Bu sırada tatarımsı biri geçiyordu:

— Ha... dediler, bir vatandaşınız!

— Ya.. kim?.

— Turhan bey!.

Turhan bey bizim Türk gazetecisi olduğumuzu anlayınca:

— Teşerrüf ettim! dedi, büyük romancımız ne yapıyor?

— Sizlere ömür...

— Yok canım! O kadar genç... Daha ellisinde bile yok u!

— Yanılıyorsunuz.. yetmişini çoktan aşmıştı..

— Aman nasıl olur? Hollywood'a geldiği sırada.

— Kim? Halit Ziya mı?

— Ne Halit Ziyası? Ben sizin meşhur tefrika romancısından bahsediyorum.

Buradan ayrılırken: «Memlekete döner dönmez seyahatimi tam on beş sene bütün gazetelerde tefrika ettireceğim!» demişti.

— Ha.. Hikmet Feridun olacak! Doğrudur, sözünde duruyor!.

Yıldızlara veda ettik. O gece bizi suareye çağırdılar. Siyasî olaylar hakkında orada görüşecektik. Ertesi günü Sanfransiskoya dönmemiz lâzım geliyordu. O gecenin intibalarını ileride, memlekete dönünce yazacağım!

Görünmiyen Adam

— Bu gece eve biraz geç gidelim, hizmetçi nişanlısına bizde ziyafet çekiyor!..

Sergi

Sayın münekkit bir davetiye aldı: "Fahrünnisa Zeid resim sergisi..„ İçini açtı:

"Farünnisa Zeid Maçka, Ralli apartmanı ikinci kat 4 numarada tertibettiği resim sergisine 14 nisan 1945 cumartesi günü saat 17 de eşinizle teşrifinizi rica eder.„

Kâğıda baktı: Resim kâğıdı kapak. Yazı içinde diğer bir güzel kâğıda basılmış.

Sayın münekkit adrese baktı: Maçka. Ressamın prenses olduğunu da duymuştu. Takvime baktı: Ayın yedisi.

Sayın münekkit hemen önüne bir kâğıt çekti. Evvelâ şunu yazdı:

«Kardeşim, bu yazımı ayın on beşine kadar elde tutup, on beşindeki nushada neşrini rica ederim».

Sonra makalesine başladı:

"Sayın prenses Fahrünnisa Zeid'in zengin renkleri, muhteşem deseni, emsalsiz istidadı, sonsuz sanatı ve serveti karşısında düştüğüm derin vecd ve heyecanı anlatmağa kalemim.. ilah ilah...„

Tarif

Bir tekerlemeye göre, siyasî meslek sahibi bir köylü, muhtelif partilere göre şöyle tarif edilebilir.

Demokrat ise: İneğini besler, sütünü satar, devlete vergisini verir.

Komünist ise: İneğini hükûmete verir, hükûmet te ona muntazaman süt verir.

Nazi ise: İneğini hükûmete derhal verir. Kendisi de orduya girer.

Kapitalist ise: İneğinden başka bir de boğa alır.

Dua

Amerikalı Amiral Haart, her gece şöyle dua edermiş:

"Yarabbi, bize değiştiremiyeceğimiz hâdiselere sükûnetle tahammül imkânını bahşeyle!

"Yarabbi, bize değişebilecek hâdiseleri değiştirmek kudretini lûtfet!

"Yarabbi, bize değişebilecek olaylarla değişemiyecekleri ayırdedecek kadar akılselim ihsan eyle!„ Amin!..

Dünkü hırsız!..

Memurun

Yıllarca savaş yapmağa, herkesle, üzendim;
Lâkin diyemem onları her cephede yendim!
Tam tersine, her an yenilen ben, yine bendim;
Nankör değilim, sadece Mevlâya güvendim;
Ben istemem ikramiye vâllahi efendim!

Elbette bu yardım bize
Rü'yasını görsem diyen
Sarfeyleyemem ustaca,
Nankör değilim, sadece
Ben istemem ikramiye

Bugünkü hırsız!..

Vedalaşma

Sanfransisko konferansına gidecek delegelerden bir kısmı şimdiden Washington'a varmış bulunmaktadır.

Bunlardan biri, bir kabul merasiminde Amerika Hariciye Nazırı Bay Stettinius'la görüşür. Kendisile daha önce Yalta konferansında da buluştuklarını Hariciye Nazırının hatırladığını zanneder. Ayrılırlarken Bay Stettinius, delege Morgan'ın elini sıkar :

— Görüşmemizden çok bahtiyar oldum Mr. Howard ! der.

Morgan, ayni hararetle cevap verir :

— Beni hatırlıyabileceğinize zaten ihtimal vermemiştim sayın general Eisenhower !

Ucuzluk!

— Okudun mu ?. Adamın biri karısını dövmüş...

— Neden ?

— Bir maaş ikramiye yüzünden : Kadın bu para ile elbise istemiş.. erkek, borçlarımızı verelim demiş.. Münakaşa ağız kavgasına, ağız kavgası dayağa dönmüş.. Karakol, mahkeme derken, adamcağız yirmi otuz lira para cezasına çarpılmış...

— Yine ucuz kurtulmuş !

— Neden ?

— Cezaya çarpılacağına karısına çarpılsaydı bütün maaşı giderdi !

Randevu!

Afrikada harbeden bir İngiliz askerinin hâtıra defterinden :

[Altı aydır bu çöldeyiz. Kadın namına, bütün ordunun gönül verdiği iki kız var. Üç bin erkeğe iki dişi !..

Saatlerimizi dakikası dakikasına değil, saniye saniyesine ayarlıyoruz : Randevularımızda çarpışmamak için !

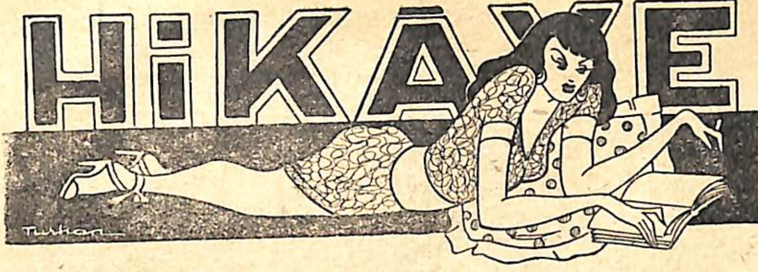
12 Mayıs 1948 den evvel kıtalarımız başka yere sevkedilirse yandım.. Afrika güzelile buluşmak sırası bana ancak o gün gelecek !]

dilekçesi

lûtf-i ilâhî...
m yine sâhi...
ı bile dâhi!
vlâya güvendim;
ahi efendim!

Herkes koşacak: Vay gidi kâfir, yine yuttun!
Israr edecek şapkada Kız, mantoda Hatun..
Bakkalla kasap yol kesecek: «Yahu, unuttun!»
Nankör değilim, sadece Mevlâya güvendim;
Ben istemem ikramiye vallahi efendim!

Dehrî-i Zaman

Şey... eşiniz miydi?

Kadri Ünsalan, yüksek tahsilini bitirir bitirmez, Anadoluda bir memuriyet kabul etmiş, beş sene bir çok kazalarda çeşitli resmî işlerde çalıştıktan sonra tekrar İstanbula gelmiştir. Annesini, babasını kaybetmişti. Pek yakından da akrabası yoktu. Tek başına bir adamdı.

Doğduğu, büyüğü şehre tekrar kavuşup yerleşince duyduğu sonsuz sevinci herkes bilsin, anlasın istiyordu. Onun için «İstiklâl» caddesinde salına salına yürürken sağına, soluna neşe fışkıran gözleriyle bakacak, hiç tanımadığı insanlara bile gülümsiyecekti.

Öyle, bekâr bir genç için uzun zaman Anadoluda kalmak epeyce güçtür. Yaşama şartlarının meşakkatli oluşu bir tarafa, ya kadın mahrumluğu!.

Tepebaşındaki «Sarp» oteline inmişti. İstanbulla temasa Beyoğlundan tercih etmişti. Sinema, bar, çalgılı gazino gibi eğlence yerleri, kahve, meyhane ve benzeri halk sınıfının toplandığı merkezler emrine âmade idi. Ama, sokağa çıkıp dolaşmak, bu güzel şehrin taşını, toprağını, binalarını seyretmek bile ona kâfi idi. O halde, marş!

Akşama nerede yemek yiyeceğini, yarı geceye kadar vaktini nasıl geçireceğini yolda pekâlâ düşünebilirdi.

Saat henüz dörttü. Cadde daha kalabalıklaşmamıştı. Birden önünde yürüyen ince, zarif vücutlu, siyah mantolu, son moda bere biçimi şapkalı bir kadın gözünü çekti.

Çok muntazam ve edalı adımlar atıyordu. Kadri, yüzünü görebilmek için hızlandı. O..o!.. Pek güzel, pek şeker birşey.. Sivri, mini mini bir burun.. Koyu mavi gözler.. Açık, mısır püskülü sarısı saçlar..

Bu nefis mahlûk acaba kim? Bekâr mı, evli mi, hafif meşrep mi, ciddî mi? Nasıl anlıyacaktı. Her ne olursa olsun, hoşuna gitmişti ya.. Onu son ulaşacağı yere kadar takibedecekti.

Fakat öyle kuvvetli bir ısrara hacet kalmadı. Güzel kadın, karşı kaldırıma geçmek isterken üzerine doğru yürüyen bir otomobilin verdiği heyecan ve telâş parmaklarını gevşetmiş, parlak lüstrin çantasının yere düşmesine sebebolmuştu.

Kadri hemen koştu, çantayı aldı. Yüzüne, dünyada ne kadar sevimli olmak kabilse, öyle bir şirinlik maskesi taktı:

— Buyurun sayın bayan! Diye uzattı.

— Teşekkür ederim efendim..

Koyu mavi gözlerin bakışı daha tatlılaşmış, sivri mini mini burnun delikleri, sıklaşan nefesi daha kolayca alıp verebilmek için hafifçe genişlemişti.

— Estağfurullah bayan.. Yalnız şey.. Bilmem ki nasıl söyliyeyim..

Genç adam, dostluğun, ahbaplığın temel taşını hangi cümle ile kuracağını kestiremediği için böyle müphem ve mânasız sözler mırıldanıp dururken kadın tekrar yürümeğe koyuldu.

Kadri, adımlarını hızlandırdı, çenesine kuvvet verdi:

— Aman hanımefendi, müsaade buyurun, güzelliğiniz karşısında o kadar kendimden geçtim ki.. Bakın, utanmayı, sıkılmayı bir tarafa bırakmıya mecbur oldum.. Fakat beni, çok rica ederim, bayağı bir sokak çapkını sanmayınız.. Niyetim çok ulvi, maksadım çok kutsaldır.

Uzun boylu, siyah mantolu, son moda bere biçimli şapkalı kadın başını döndürdü. Kadriyi tepeden tırnağa süzdü. Delikanlı, koyu mavi göz bebeklerinden fışkırarak üzerinde dolaşan parıltıların her telinde bir azımsarlık zerresi takılı olduğu zannına kapıldı. Zavallı, yüzde yüz ret cevabı alacağına hükmetti. Fakat hayret!.. Demek, mavi gözlerin karşısında geçirdiği yıldırım imtihanında muvaffak olmuştu.

O güzel yüze lâyık tatlı bir ses şu cevabı verdi:

— Sayın bay açık sözlülüğünüz çok hoşuma gitti. Sizinle tanışmak, ahbabolmaktan çekinmek için ortada bir sebep göremiyorum.

***

Perran, yüzünün güzelliği, boyunun posunun düzgün-

— İşler fena.. Amerikada yeni fırınlar yapmışlar: Unu eliyor, hamuru yuğuruyor, ekmeği pişiriyormuş!
— Hile karıştırmasını da biliyor mu imiş?!..

lüğü, vücut parçalarının birbirine uygunluğu derecesinde sıcakkanlı, hoş konuşur bir kadındı. Buluşmalar sıklaştı. Seviştiler, nişanlandılar ve nihayet evlendiler.

Ancak, evlenme memurluğunda defterin altı imzalandıktan sonra Kadri Ünsalanın zihninde, karısını caddede ilk gördüğü gün sıralanan sualler yeniden peyda oldu.

— Bu kadın kimdi, kimin nesi?

Nasıl öğrenmeli? Fakat öğrense de ne çıkacak?. Artık her şey oldu, bitti. İş işten geçti. Altı ay endişesini, acısını ruhunda eritmeğe çalışarak sustu ve herkesten kaçtı. Perranın mazisine dair hiç kimseye birşey sormadı.

***

Bir gün erkenden tramvayda eski arkadaşlarından Yılmaza rasladı. Havaya, suya dair konuşurlarken Yılmaz birdenbire:

— Monşer, dedi, dün akşam seni Taksim gazinosunda güzel bir kadınla gördüm. Anlarsın ya.. Meseleyi çakarız.. Ben o kadını..

Kadri, birden atıldı. Yılmazı lâkırdısını tamamlamıya bırakmadı:

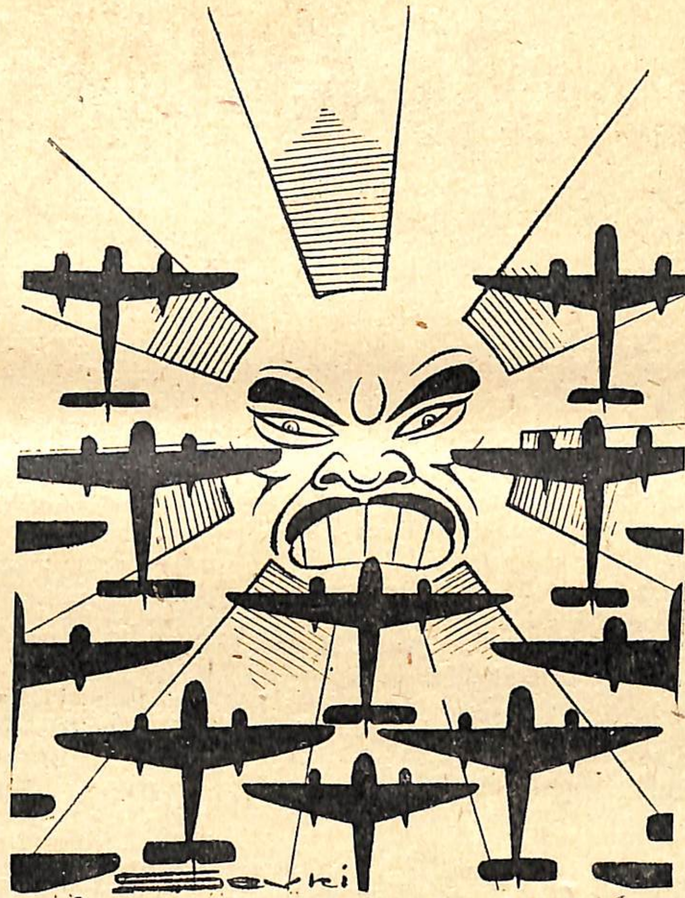
— Evet, dedi, gazinoda dün akşam hanımla beraberdik...

Yılmaz fena halde bozuldu:

— Şey.. dedi, eşin miydi.. Tebrik ederim..

Kadri gideceği yere gelmeden, ilk istasyonda indi. Nesine lâzım, belki arkadaşı bir patavatsızlık daha eder, ağzından birşey kaçırır, şu anda, şüpheli bir saadet içinde geçen hayatı ansızın zehirlenirdi.. Hayır.. Hayır.. Karısının kim olduğunu anlamadan, mazisini bilmeden hayal ve aldanış içinde yaşayıp gitmesi daha iyi ve daha rahattı.

A. Hidayet Reel

Uzak Doğuda: Güneş tutulması!

Kim bir Ev sahibi olmak istemez?

YAPI VE KREDİ BANKASI
ANONİM ŞİRKETİ

Bütün Sigortalarınız için

DOĞAN
SİGORTA ANONİM ŞİRKETİ

İstanbul - Bahçekapı - Birinci Vakıf Han
Telefon. 24267 - 1
Telgraf: Banka - KREDİ / Sigorto - DOĞANTAŞ İstanbul

Muvaffakıyet

Gazetelerde okumuşsunuzdur. Hokkabaz, illüzyonist üsdat Zati Sungur'u Samsunda vurdular. Vaka şöyle oldu: Zati Sungur sahnede, halka kendisine kurşun işlemiyeceğini ispat edecekti. Elindeki tabancayı açtı. Herkesin gözü önünde şarjörü sürdü. Seyircilerden herhangi birine tabancayı verdi ve göğsünü gerek:

— Ateş ediniz!

Dedi. Seyirci bir an tereddütle etrafına bakındıktan sonra iki adımdan nişan aldı ve tetiğe dokundu: Bom! Zati Sungur gülerek:

— Hepiniz gördünüz mü? İşte kurşun işlemedi!

Evvelâ müthiş bir sükût oldu. Sonra alkışlar... Alkışlar durduktan bir an sonra seyircilerden biri ayağa kalktı ve cebinden çıkardığı tabancayı sanatkârın üzerine boşalttı.

Bu hususta kendisile görüşen bir muharririmiz eseflerini bildirince üstat:

— Ne üzülüyorsunuz canım? demiştir, bu olay benim muvaffakiyetimi gösterir.

— Aman üstat, az daha tatlı canınızdan olacaktınız...

— Siz ona bakmayın bayım! Eğer halk hakikaten bana kurşun işlemediğine inanmasa hiç biri çıkar da o deliliği yapar mıydı?

Sonra, bir dakika sustu, düşündü ve gülümseyerek kulağıma fısıldadı:

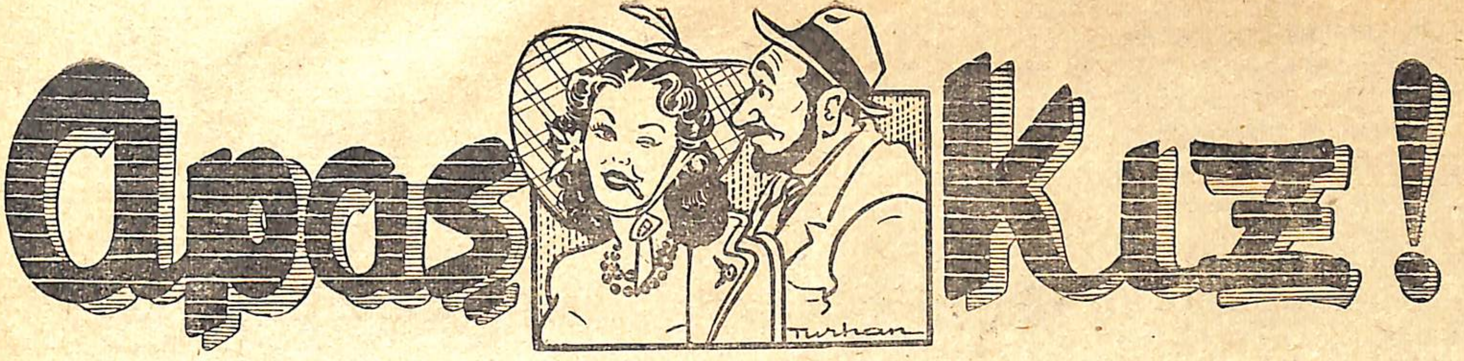
— Hem her zaman ben müşterileri vuracak değilim ya?!.

Profesör

— Yahu, şu halk, kelimeleri bazan bozuyor ama, bazan da yakıştırıyor. Meselâ şu otobüs kelimesi... Otobos haline gelince nasıl da tam bizimkileri ifade ediyor!

— Hakkın var sahi, profesör'ü de profesür yapmış!

Tefrika No. 6

Yazan: A. H. REEL

— Haydi efendim, boş şeylerle kendini üzme.. Ben onu çoktan unuttum..

Cabir efendi iki saniye kadar gözlerini Bedianın gözlerinin içine dikti. Sonra memnunluk ve sevinç içinde sordu:

— Sahi mi cancağızım..

— Tabiî.. Hattâ, onun nerede olduğunu, ne olduğunu bile düşünmek istemiyorum..

Hafız söyliyeceği kelimeleri zihninde güçlükle sıraya dizmeğe çalışarak sözüne devam etti :

— Seni hiç yoktan müteessir etmek arzu etmem yavrucuğum.. Yalnız, çok merak ediyorum, acaba, ilk sevgilinle de tıpkı benimle olduğun gibi mi idin?

— Pek tuhaf bir sual.. Maksadını anlayamadım doğrusu!.

Cabir efendi kekelemeğe başladı. Alnında hafif ter taneleri peyda olmuştu:

— Şey.. Yani, onu da böyle sevip okşuyor muydun?. Onunla da yarenlik etmekten zevk duyuyor muydun? Geçmiş zaman, ne olur söyleyiver, bundan bir şey çıkmaz.. Vallahi kızmam, billâhi darılmam..

Bedianın yüzünde bir gülümseme belirdi. Bu, masumane bir tebessüm mü, yoksa şeytanî bir tebessüm mü, birden pek kestirilemezdi.

— Koca bebek!

diye Hafızın yüzüne cilveli bir fiske vurdu ve gücenmiş gibi bir tavır takınarak ilâve etti :

— Teessüf ederim sana, beni herkese aynı şekilde yılışan bir kadın mı sanıyorsun?

İhtiyar telâşlandı :

— Canım, ruhum, sevgili Beduşum.. İnanırım sana, Allaha nasıl inanırsam, sana da öyle inanırım!.

— Garip birşey ama, gerçek.. Canikom.. Zühtü genç bir çocuktu.. Ondan fazla birşey anlamadım. Kendisini daha ziyade bir kardeş gibi sevdim.. Seni tanıdıktan sonra da başka bir erkeğe karşı acayip hisler duymak değil ya, başımı kaldırıp herhangi birinin yüzüne bakmak bile canım istemiyor!..

— Affedersin Beduşum, hani lâf açıldı da sormakta devam ediyorum.. Yoksa bilirsin, seni katiyen incitmek istemem.. Hayatta şimdiye kadar yalnız Zühtüyü mü tanıdın.. Sade onunla mı beraber bulundun ?

Bedia, bu mânasız mükâlemeden sıkılmıya başlamıştı. Fakat kendini zorluyor, parlamamıya gayret ediyordu. Sinirli bir kahkaha salıverdi :

— Ayol, kaç kere anlatmadım mı sana.. Şimdiki halime bakma.. Ben, çok kapalı, mütaassıp bir ailenin kızıydım.. Haddime mi düşmüş.. Erkeğin yüzü değil, horoz yüzü göremezdim alimalllah.. Kör olsun, Zühtü beni baştan çıkardı, bir az sesim var, onun için böyle çalgılı kahvelerde sürtmeğe başladım.. Yoksa.. Canım, uzun sözün kısası.. Tam olgun bir erkek olarak ilk defa sen benim yüzümü gözümü açtın..

Cabir efendi, karyoladan yere fırladı. Neşeden hoplamıya başladı :

— Sağol, varol Beduş.. Hakikaten gençler, benim demiyeyim, bizim gibilerin yanında kaç para ederler.. Onlar, aşktan, sevgiden ne anlarlar?. Sade kendi zevklerini, kendi menfaatlerini düşünürler..

Bedia ikinci bir kahkaha daha salıverdi :

— Y..a.. Canikom, senden evvel ben hiç birşeyin, anlıyor musun, bütün mânasiyle hiç birşeyin farkında değildim..

Hafız, genç kadının üzerine atıldı. Sakalının sert kıllarını okuyucunun ipek bir kadife kadar kaypak teni üzerine sürtüp gıcıklıya gıcıklıya onu yanaklarından, dudaklarından öptü, öptü.

— Şekerim, canım, bir taneciğim!

— Bak, işte bunu cahil, tecrübesiz bir delikanlı yapabilir mi.. Bu şekilde gönlümü alabilir mi? Halbuki senin gibi bir ihtiyar.. Affedersin, yani ciddî, gelişmiş bir adam demek istiyorum, nasıl nazik noktamı buluyor, ince damarımı keşfediyor.. Eh, artık memnunsun, değil mi?

— Tabiî memnunum.. Hem de çok memnunum.. Beraber yaşamıya başladığımızdan beri onunla hiç görüşmemiş, konuşmamış olduğuna tamamiyle kanaat getirdim..

— O.. O da kim?

— Zühtü, canım...

— Hay Allah müstahakını versin.. Hâlâ mı o zıbıdı Zühtünün lâkırdısı..

— Affet, Beduşum, benden evvel sana sahibolduğu için, onu kıskanmaktan bir türlü kendimi alamıyorum..

— Yoo.. Canikom, artık fazla gidiyorsun.. Sana her şeyi elifi elifine olduğu gibi anlattım, öyle iken şüpheli tavırlar takınman, iğneli lâkırdılar söylemen beni yalancı mevkiine koymak olmaz mı?

— Hayır.. Hayır.. Beduşum.. Bu yeşil, çiçek bahçesi gözler, şu iştah verici nefîs dudaklar.. İmkânı yok, dünyada yalan söyliyemezler.. Gel yavrucuğum., Seni bir daha öpeyim..

— Haydi öp, öp amma.. Böyle giderse yüzümü eskiteceksin.. Yanaklarımı pörsüteceksin!

Cabir efendi, çatlak, iri dudaklarını bütün aç gözlülüğü ile genç kadının hareti biraz ziyadeleşmiş çehresinin üstünde altında sağında solunda dolaştırırken mırıldanmakta devam ediyordu :

— Onu görmüyorsun.. Sade görmüyorsun değil, düşünmüyorsun.. Aklından bile geçirmiyorsun! Oh.. Ne iyi ediyorsun.. Sade beni seviyorsun.. Beni düşünüyorsun.. Şekerim, kaymağım!..

Bedia yattığı yerden davrandı, elleriyle Hafızı itti. Karyolanın içinde oturdu. Yanaklarında kızartılar artmış, yeşil gözleri büyümüş, buğulanmıştı :

— Canikom.. Artık bu kadarı da tıraş.. Kuzum Allah aşkına.. Sen başka lâkırdı etmesini bilmez misin? Sabah, akşam, gece gündüz hep bunu mu konuşacağız ?

Cabir efendi, pek uzak olmıyan karşıki duvara kadar fırlamış, diz çökmüş, ellerini birleştirmiş yalvarıyordu :

— Beni affet yavrum.. Ben deli oldum.. Aşkın beni çıldırttı.. Bu ev, bu oda bu eşyalar bana hep onu hatırlattığı için başka mevzu bulamıyor, başka lâkırdı edemiyorum..

— Öyle ise çıkalım! Lâkin, şimdi ev, apartman değil, başka bir pansiyon bile bulmak ne kadar güç biliyorsun !

— Biliyorum yavrucuğum.. Fakat senin için ne fedakârlık lâzımsa yapacağım.,

— Yapacaksın ama, ne zaman.. Vâdedersin.. edersin.. Hep lâfta kalır..

— Haklısın Beduşum, haklı olmakla beraber şu sırada bizim gibiler için böyle bir kaç bin liranın topyekûn tedarikinin de ne kadar güç olduğunu takdir edersin.

— Doğru., Hani sırası geldi de söylüyorum, yoksa benim şatafat meraklısı olmadığımı herhalde anlamışsındır.. İçki masaları, yemek sofraları başında bazı arkadaşlar har vurup harman savurmak isterlerken benim onlara nasıl çıkıştığımı görüyorsun! Para senin değil, başkasının da olsa yine boş yere müsriflik etmeyi sevmem..

(Arkası var)

AKBABA

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR, SİYASÎ MİZAH MECMUASI

İDAREHANE
İstanbul, Ankara caddesi, No. 47

Telefon : 22129

ABONE

Türkiyenin her tarafı için:
Seneliği 1000, altı aylığı 500, üç aylığı 250 kuruş.

Yabancı memleketlere:
Seneliği 2000, altı aylığı 1000, üç aylığı 500 kuruş.

19 Nisan, 1945 Perşembe.

Sayı: 56

20 Kuruş

KIRMIZI VE SİYAH

●

Cennetin Anahtarları!

Arif Bolat Kitabevinin yeni neşrettiği bu iki roman, dünya edebiyatının iki eşsiz eseridir.

Yeni PUDRA RENKLERİ

önünde

KADINLARIN HAYRETİ

SİHRAMİZ BİR KOLORİMETRİK MAKİNE SAYESİNDE İSTİHZAR EDİLEN PUDRA

TENİN GÜZELLİĞİNİ ON MİSLİ ARTTIRIR.

★

Teninize en uygun gelecek pudranın tam rengini veren yeni bir Kolorimetrik makina icadedilmiştir.

Bu sayede şimdiye kadar görülmemiş emsalsiz bir güzellikte orijinal pudra renklerinin istihzarına imkân verilmiştir. Bunları yalnız Tokalon pudralarında bulabilirsiniz. Bu pudra rüzgârlı ve yağmurlu havalarda bile bütün gün sabit kalır. Burnun parlamasına mani olur. Hususi ve beratlı bir usul dairesinde istihzar edilmiştir. Bu yeni Tokalon pudrasının en son yeni ve *cazip renklerini* bugünden tecrübe ediniz. Daha genç ve güzel görününüz.

Yavrunun kuvvetli, sağlam olmasını, neşeli büyümesini istersen

FASFOTİN

Vitamin
kıymetli beb
lere mutlaka
rinden sakın

Necat
Bahçek

TÜRKİYE İŞ BANKASI

Küçük Cari Hesaplar
1945 İKRAMİYE PLÂNI

Çekilişler:

29 Sonkânun, 2 Mayıs, 24 Ağustos, 1 Sonteşrin tarihlerinde yapılır.

1945 İKRAMİYELERİ

1 adet ARSA *(İstanbul'da Büyük Yalıda. Ada; 164, Parsel No. 4, 923 m²)*

1 adet	2000	liralık	= 2000.	— lira
3 „	1000	„	= 3000. —	„
4 „	500	„	= 2000. —	„
10 „	200	„	= 2000. —	„
25 „	100	„	= 2500. —	„
100 „	40	„	= 4000. —	„
150 „	20	„	= 3000. —	„
300 „	10	„	= 3000. —	„

Türkiye İş Bankasına para yatırmakla yalnız para biriktirmiş ve faiz almış olmaz aynı zamanda talihinizi denemiş olursunuz.

7000 SENE EVVEL

Meşhur âlimlerden Dr. Huber, biranın tarihi hakkında yazdığı bir eserde, milâttan 5-6000 sene kadar evvel başlıyan Keldanî medeniyetinde biranın büyük bir yeri olduğunu söylemektedir. Bazan yalnız arpadan, bazan da arpa ve baharattan imal edilen biranın kadınlar ve işçiler tarafından çok içildiğini yine bu âlim anlatmaktadır. Yapılan bir hafriyatta bulunan on mezarın, bira imalâtını gösteren kabartmalarla tezyin edildiği ve kabartmalar yanyana getirilince imalâtın bariz bir surette görüldüğü de aynı âlim tarafından nakledilmektedir.

OOO

BUGÜN İÇİLEN BİRANIN 7000 SENELİK MAZİSİ VARDIR

Bira besler, serinletir, neşe verir.

S E R V E T!

Servet, bazı kazma kürekle alın teri, bazı göznuru dökülerek kazanılır. Fakat bazı da bir Millî Piyango, en zahmetsiz şekilde sizi zengin etmeğe yeter!

Sahibi ve neşriyat müdürü: Yusuf Ziya ORTAÇ

Basıldığı yer: İbrahim Horoz Basımevi

Dünya Karikatürleri

— Harb haziranda bitecekmiş...
— Onun ehemmiyeti yok. Sulh ne zaman başlıyack acaba?..

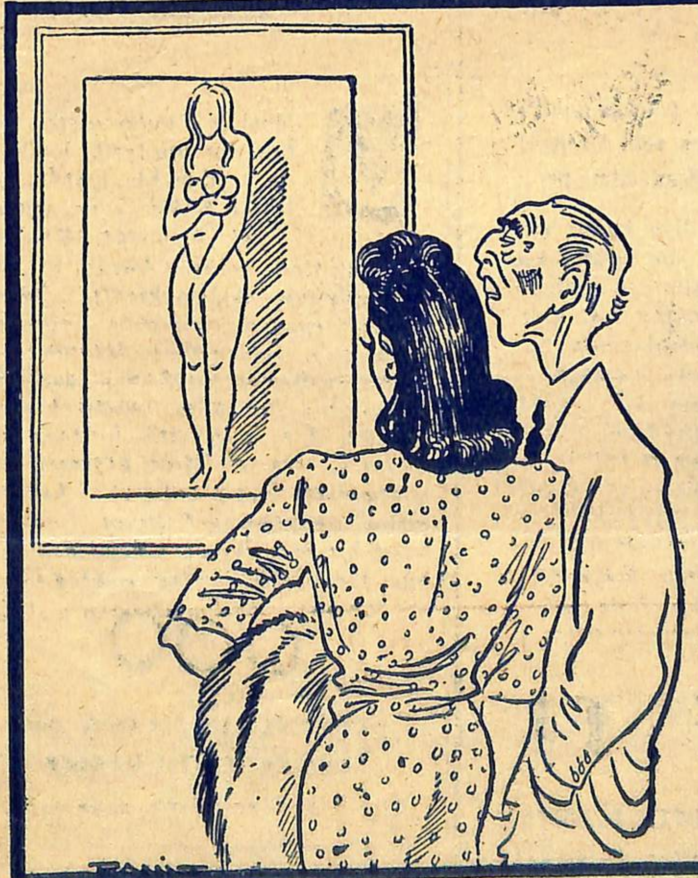

Hitler — Göreyim seni, benim gibi dayan!

— Bizim mahalledeki vurguncu bakkalın avukatı...
— Göbeğinden belli!

HAFTANIN SEÇME KARİKATÜRLERİ

RESİM SERGİSİNDE:
— İyi amma, ressam modelinin eline ne diye meyvalar vermiş?
— Belki tabloyu çok pahalıya satmak için!

— *Karikatür* —

Erkek — Kanaryan dişi mi erkek mi?..
Kadın — Tabiî erkek ayol... Hiç dişi mahlûk kafese girer mi?..

— *Şaka* —